

Skærtorsdag (1. tekstrække)

Denne hellige lektie skrives i Anden Mosebog: Herren sagde til Moses og Aron i Egypten: »Denne måned skal være jeres nytårs måned. I skal regne den for den første af årets måneder. Sig til hele Israels menighed: Den tiende dag i denne måned skal man tage et lam eller et kid til hver husstand i fædrenehuset. Hvis en husstand er for lille til et dyr, skal den være fælles med den nærmeste nabo om et dyr efter antallet af personer; I skal beregne det efter, hvad hver enkelt kan spise. Det skal være et lydefrit dyr, et årgammelt handyr; I kan tage det fra fårene eller fra gederne. I skal tage vare på det til den fjortende dag i denne måned. Så skal hele Israels menighed slagte det, lige inden mørket falder på. De skal tage noget af blodet og komme det på de to dørstolper og på overliggeren i de huse, hvor de spiser det. De skal spise kødet samme nat; de skal spise det stegt med usyrede brød og bitre urter til. I må ikke spise noget af det rått eller kogt; det skal være stegt, med hoved, skanke og indvolde. I må ikke levne noget af det til om morgenen. Hvad der er tilovers om morgenen, skal I brænde. Sådan skal I spise det: I skal have kjortlen bundet op om lænderne og have sandaler på fødderne og stav i hånden; i al hast skal I spise det. Det er påske for Herren.« *2 Mos 12,1-11*

** Epistlen skriver apostlen Paulus i sit første brev til korintherne:* Jeg taler til jer som forstandige mennesker. Døm selv om det, jeg siger. Velsignelsens bæger, som vi velsigner, er det ikke fællesskab med Kristi blod? Brødet, som vi bryder, er det ikke fællesskab med Kristi legeme? Fordi der er ét brød, er vi alle ét legeme, for vi får alle del i det ene brød. *1 Kor 10,15-17*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Den første dag under de usyrede brøds fest kom disciplene hen til Jesus og spurgte: »Hvor vil du have, at vi skal forberede påskemåltidet til dig?« Han svarede: »Gå ind i byen til den og den, og sig til ham: Mesteren siger: Min time er nær; hos dig vil jeg holde påskemåltidet sammen med mine disciple.« Og disciplene gjorde, som Jesus havde pålagt dem, og forberedte påskemåltidet. Da det blev aften, satte han sig til bords med de tolv. Og mens de spiste, sagde han: »Sandelig siger jeg jer: En af jer vil forråde mig.« De blev meget bedrøvede og begyndte én efter én at spørge ham: »Det er vel ikke mig, Herre?« Han svarede dem: »Det er ham, som med hånden dyppede i fadet sammen med mig, der vil forråde mig. Menneskesønnen går bort, som der står skrevet om ham, men ve det menneske, som Menneskesønnen forrådes af. Det var bedre for det menneske, om det aldrig var født.« Judas, som forrådede ham, spurgte: »Det er vel ikke mig, Rabbi?« Han svarede ham: »Du sagde det selv.« Mens de spiste, tog Jesus et brød, velsignede og brød det, gav sine disciple det og sagde: »Tag det og spis det; dette er mit legeme.« Og han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde: »Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse. Jeg siger jer: Fra nu af skal jeg ikke drikke af vintræets frugt, før den dag jeg drikker den som ny vin sammen med jer i min faders rige.« Og da de havde sunget lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. *Matt 26,17-30*

Langfredag (1. tekstrække)

Denne hellige lektie skrives i Første Mosebog: Senere skete det, at Gud satte Abraham på prøve. Han sagde: »Abraham« og da Abraham svarede ja, sagde han: »Tag Isak, din eneste søn, ham du elsker, og begiv dig til Morija-landet. Der skal du bringe ham som brændoffer på det bjerg, jeg giver dig besked om.« Tidligt næste morgen sadlede Abraham sit æsel og tog sine to karle og sin søn Isak med. Da han havde kløvet offerbrændet, begav han sig på vej til det sted, Gud havde givet ham besked om. To dage efter fik Abraham øje på stedet i det fjerne, og han sagde til karlene: »Bliv her med æslet, mens jeg og drengen går derhen for at tilbede; så kommer vi tilbage til jer.« Abraham tog offerbrændet og lagde det på sin søn Isak. Selv tog han ilden og kniven, og så gik de to sammen. Isak sagde til sin far Abraham: »Far!« Abraham svarede: »Ja, min dreng!« Isak sagde: »Vi har ilden og brændet, men hvor er offerlammet?« Abraham svarede: »Gud vil selv udse sig et offerlam, min dreng.« Og så gik de to sammen. Da de kom til det sted, Gud havde givet ham besked om, byggede Abraham et alter og lagde brændet til rette; han bandt sin søn Isak og lagde ham oven på brændet på alteret. Så rakte Abraham hånden ud og tog kniven for at slagte sin søn. Men Herrens engel råbte til ham fra himlen: »Abraham, Abraham!« Han svarede ja, og englen sagde: »Læg ikke hånd på drengen, og gør ham ikke noget! Nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke vil nægte mig din eneste søn.« Da Abraham så op, fik han øje på en vædder, som hang fast med hornene i det tætte krat bagved. Abraham gik hen og tog vædderen og bragte den som brændoffer i stedet for sin søn. Abraham gav dette sted navnet: »Herren ser«. I dag kaldes det: »Bjerget, hvor Herren viser sig.« Herrens engel råbte igen til Abraham fra himlen: »Jeg sværger ved mig selv, siger Herren: Fordi du har handlet sådan og ikke nægtet mig din eneste søn, vil jeg velsigne dig og gøre dine efterkommere så talrige som himlens stjerner og som sandet ved havets bred. Dine efterkommere skal erobre deres fjenders porte. Alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom, fordi du adlød mig.« *1 Mos 22,1-18*

Og/eller

Denne hellige lektie skriver profeten Esajas:

Se, min tjener får lykken med sig,
han knejser, han ophøjes og løftes højt.
Som mange gyste over ham
- så umenneskeligt ussel så han ud,
så ussel var hans skikkelse blandt mennesker -
sådan hensætter han mange folk i forundring,
over ham lukkes munden på konger;
for det, de ikke har fået fortalt, ser de,
og det, de ikke har hørt, indser de.

Hvem troede på det, vi hørte?

For hvem blev Herrens arm åbenbaret?
Han skød op foran Herren som en spire,
som et rodsrud af den tørre jord.
Hans skikkelse havde ingen skønhed,
vi så ham, men vi brød os ikke om synet.
Foragtet og opgivet af mennesker,
en lidelsesmand, kendt med sygdom,
én man skjuler ansigtet for,
foragtet, vi regnede ham ikke for noget.

Men det var vore sygdomme, han tog,
det var vore lidelser, han bar;
og vi regnede ham for en, der var ramt,
slået og plaget af Gud.

Men han blev gennemboret for vore overtrædelser
og knust for vore synder.

Han blev straffet, for at vi kunne få fred,
ved hans sår blev vi helbredt.

Vi flakkede alle om som får,
vi vendte os hver sin vej;
men Herren lod al vor skyld ramme ham.

Han blev plaget og mishandlet,
men han åbnede ikke sin mund;
som et lam, der føres til slagting,
som et får, der er stumt, mens det klippes,
åbnede han ikke sin mund.
Fra fængsel og dom blev han taget bort.
Hvem tænkte på hans slægt,
da han blev revet bort fra de levendes land?
For mit folks synd blev han ramt.
Man gav ham grav blandt forbrydere
og gravplads blandt de rige,
skønt han ikke havde øvet uret,
der fandtes ikke svig i hans mund.

Det var Herrens vilje at knuse ham med sygdom.
Når hans liv er bragt som skyldoffer,
ser han afkom og får et langt liv,
og Herrens vilje lykkes ved ham.
Efter sin lidelse ser han lys,
han mættes ved sin indsigt.
Min tjener bringer retfærdighed til de mange,
og han bærer på deres synder.
Derfor giver jeg ham del med de store,
med de mægtige deler han bytte,
fordi han hengav sit liv til døden
og blev regnet blandt lovbyggere.
Men han bar de manges synd
og trådte i stedet for syndere. *Es 52,13-53,12*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de havde hånet Jesus, tog de kappen af ham og gav ham hans egne klæder på. Så førte de ham ud for at korsfæste ham. På vejen derud traf de en mand fra Kyrene, som hed Simon, ham tvang de til at bære hans kors. Da de kom ud til det sted, der hedder Golgata - det betyder Hovedskalsted - gav de ham vin at drikke, som var blandet med malurt, men da han smagte det, ville han ikke drikke det. Og da de havde korsfæstet ham, delte de hans klæder mellem sig ved at kaste lod om dem. Så satte de sig dér og holdt vagt over ham. Over hans hoved havde de anbragt anklagen imod ham, den lød: »Det er Jesus, jødernes konge«. Sammen med ham blev der korsfæstet to røvere, den ene på hans højre, den anden på hans venstre side. Og de, der gik forbi, spottede ham og rystede på hovedet og sagde: »Du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage, frels dig selv, hvis du er Guds søn, og stig ned fra korset!« Også ypperstepræsterne og de skriftkloge og de ældste hånede ham på samme måde og sagde: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge, lad ham nu stige ned fra korset, så vil vi tro ham. Han har stølet på Gud, lad Gud nu udfri ham, hvis han vil vide af ham. Han har jo sagt: Jeg er Guds søn.« Også røverne, der var korsfæstet sammen med ham, hånede ham på samme måde. Men fra den sjette time faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst: »Elí, Elí! lemá sabaktáni?« - det betyder: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde: »Han kalder på Elias.« Straks løb en af dem hen og tog en svamp og fyldte den med eddike, satte den på en stang og gav ham noget at drikke. Men de andre sagde: »Lad os se, om Elias kommer og frelser ham.« Men Jesus råbte atter med høj røst og opgav ånden. Og se, forhænget i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst. Og jorden skælvede, og klipperne revnede, og gravene sprang op, og mange af de hensovede helliges legemer stod op, og de gik ud af deres grave og kom efter hans opstandelse ind i den hellige by og viste sig for mange. Men da officeren og hans folk, der holdt vagt over Jesus, så jordskælvet og det andet, der skete, blev de rædselsslagne og sagde: »Sandelig, han var Guds søn.« Der var også mange kvinder, der så til på afstand, de havde fulgt Jesus fra Galilæa og sørget for ham. Blandt dem var Maria Magdalene, Maria, Jakobs og Josefs mor, og Zebedæussønnernes mor. *Matt 27,31-56*

Eller

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Da de havde hånet ham, tog de purpurkappen af ham og gav ham hans egne klæder på. Så førte de ham ud for at korsfæste ham. Og de tvang en mand, som kom forbi ude fra marken, til at bære hans kors. Det var Simon fra Kyrene, far til Alexander og Rufus. De førte ham ud til stedet Golgata - det betyder Hovedskalsted. De ville give ham vin krydret med myrra, men han tog det ikke. Så korsfæstede de ham og delte hans

klæder ved at kaste lod om, hvem der skulle have hvad. Det var den tredje time, da de korsfæstede ham. Og indskriften med anklagen imod ham lød: »Jødernes konge«. Sammen med ham korsfæstede de også to røvere, den ene på hans højre, den anden på hans venstre side. Således gik det skriftord i opfyldelse, som siger: »Og han blev regnet blandt lovbrudere.« De, der gik forbi, spottede ham og rystede på hovedet og sagde: »Nå, du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage, frels dig selv og stig ned fra korset!« Også ypperstepræsterne og de skriftkloge hånede ham på samme måde og sagde til hinanden: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Kristus, Israels konge - lad ham nu stige ned fra korset, så vi kan se og tro!« Også de, der var korsfæstet sammen med ham, hånede ham. Og da den sjette time kom, faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst: »Eloí, Eloí! lamá sabaktáni?« - det betyder: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde: »Hør, han kalder på Elias.« Så løb én hen og fyldte en svamp med eddike, satte den på en stang og gav ham noget at drikke, idet han sagde: »Lad os se, om Elias kommer og tager ham ned.« Men Jesus udstødte et højt skrig og udåndede. Og forhænget i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst. Da officeren, som stod lige over for ham, så, at han udåndede sådan, sagde han: »Sandelig, den mand var Guds søn.« *Mark 15,20-39*

Påskedag (1. tekstrække)

Tekstrække: Første række

Salmisten skriver: Luk retfærdighedens porte op, jeg vil gå ind og takke Herren! Her er Herrens port, her går de retfærdige ind! Jeg takker dig, for du svarede mig og blev min frelse. Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesteen. Det er Herrens eget værk, det er underfuldt for vore øjne. Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den. Herre, frels dog! Herre, lad det lykkes! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Vi velsigner jer fra Herrens tempel. Herren er Gud, han skal give os lys. Lad festprocessionen danne kæde helt op til alterets horn! Du er min Gud, jeg takker dig, min Gud, jeg priser dig. Tak Herren, for han er god, hans trofasthed varer til evig tid.

Salmernes Bog 118,19-29

* *Epistlen skriver apostlen Paulus i sit første brev til korintherne:* Rens den gamle surdej ud, for at I kan være en ny dej. I er jo usyret brød, for også vort påskelam er slagtet, Kristus. Lad os derfor fejre festen, ikke med gammel surdej, ikke med en slet og ond surdej, men med rene og sande usyrede brød.

Første Korintherbrev 5,7-8

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Markusevangeliet 16,1-8

Anden påskedag

Tekstrække: Første række

Salmisten skriver: Du har svaret mig! Jeg vil forkynde dit navn for mine brødre, i forsamlingens midte vil jeg lovprise dig: Lovpris Herren, I der frygter ham, vis ham ære, hele Jakobs slægt, frygt ham, hele Israels slægt! For han viste ikke foragt og afsky for den hjælpeløses nød; han skjulte ikke sit ansigt for ham, men hørte, da han råbte om hjælp. Du er min lovsang i den store forsamling, jeg indfrier mine løfter for øjnene af dem, der frygter Herren. De ydmyge skal spise og mættes, de, der søger Herren, skal lovprise ham, og de skal få nyt mod for evigt. Hele den vide jord skal huske Herren og vende tilbage til Herren; alle folkenes slægter skal kaste sig ned for dig. For kongemagten tilhører Herren, han hersker over folkene. Ja, alle, der sover i jorden, skal kaste sig ned for ham, alle, der stiger ned i støvet, skal falde på knæ for ham. Men jeg vil leve for ham, og mine efterkommere skal tjene ham. Der skal forkyndes om Herren for kommende slægter, man skal forkynde hans retfærdighed for folk, der fødes, for han greb ind!

Salmernes Bog 22,22b-32

* *Denne hellige lektie skrives i Apostlenes Gerninger:* Peter tog ordet og sagde: »Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed. Det er det ord, Gud sendte til Israels børn, da han forkyndte fred ved Jesus Kristus; han er alles Herre. I ved, hvad der er sket i hele Judæa, det der begyndte i Galilæa efter den dåb, Johannes prædikede: hvordan Gud salvede Jesus fra Nazaret med Helligånd og kraft, og hvordan Jesus færdedes overalt og gjorde vel og helbredte alle, der var under Djævelens herredømme; for Gud var med ham. Og vi er vidner om alt det, han gjorde i jødernes land såvel som i Jerusalem. Ham, som de slog ihjel ved at hænge ham på et træ, ham oprejste Gud på den tredje dag og lod ham træde synlig frem, ikke for hele folket, men for os, der i forvejen var udvalgt af Gud til at være vidner, vi som spiste og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde.«

Apostlenes Gerninger 10,34-41

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: »Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?« »Hvad da?« spurgte han. De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete. Og

nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever. Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.« Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?« Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne. De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre. Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem. Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem. De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: »Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.« Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.

Lukasevangeliet 24,13-35